

ÚJJÁSZÜLETÉS – TANGÓMELÓDIÁRA.

*Az élet
három perc*

fine
selection

AGNÈS LAROCHE

AGNÈS LAROCHE

*Az élet
három perc*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Első fejezet

MÁR JÓ IDEJE ÉBREN VAGYOK. A hátamon fekszem, a szemem csukva.

Bátorságot gyűjtök.

Bátorságot, mivel június 23-a óta, vagyis egészen pontosan ötven-négy napja, kész küzdelem reggelente kinyitni a szemem.

Először is dupla rosszullet fog el, hányinger és szédülés, mintha az ágyam ördögi rodeóba fogott volna.

A szobám falai ezerrel pörögnek körülöttem, a számra kell tapasztanom a kezem, hogy fel ne ordítsak. Nem szabad, hogy a szüleim vagy Avril meghalljanak, és aggódjanak vagy megrémüljenek. Épp eleget szenvedtek már így is.

A roham után a hajam a homlokomba tapad, nyomorúságosan érzem magam, fáj a fejem, nem vagyok túl szép látvány.

Creepy, mondaná Chloé, aki imádta ezeket a kis angol szavakat, amiket a sorozatainkból szedtünk – azelőtt.

De ezzel még nincs vége.

Ezután jön a „gombóc”.

Egy súlyos gombóc, ami betelepszik a gyomromba, a bordáim közé, és nem enged lélegezni.

A mérete naponta változik, a narancstól a grépfrúton át a görög-dinnyéig.

Egész nap velem van, legalábbis majdnem.

Erről még senkinek nem beszéltem.

Elképzelem, ahogy Avril, a maga kemény tizenhárom évével, benyög valami ilyesmit: „Tutira terhes vagy.” Haha, irtó vicces, Avril!

És a szüleim se lennének jobbak. Megint azzal nyaggatnának, hogy menjek el pszichomókushoz, ez a rögeszméjük azóta, „ami Chloéval történt”, ahogy mondani szokták.

De én nem megyek!

Kizárt, hogy kitergessem az életem egy ismeretlennek!

A sokadik tiltakozásomra egy sokadik tehetetlen sóhajt hallatnának.

„Pedig jót tenne neked, Automne, ha elmondanád egy szakembernek, mit érzel. Vagy akár nekünk” – próbálna anya.

Képtelenség.

Pedig, bevallom, néha majd meghalok a vágtyól, hogy mindent kitálaljak.

Az igazságot, csak az igazságot, a teljes igazságot, esküszöm.

A vallomásom után a szüleim valószínűleg beszélnének Chloé szüleivel. Akik csak még jobban le lennének sújtva – ezúttal az én hibámból.

Az szörnyű volna.

Úgyhogy megtartom magamnak a titkaimat.

Pedig, mi tagadás, megkönnyebbülnék, végleg megszabadulnék tőlük, de mégis hogyan?

Már egy ideje ezen agyalok, és tegnap este, pont mielőtt elaludtam volna, rájöttem.

Pofonegyszerű!

MAGAMNAK fogom elmesélni a történetünket, nem mindent, csak a meghatározó pillanatokot, a lényeges állomásokat.

Megírom, aztán beteszem egy dobozba, amit elások valahol, jó messze innen.

Hogy mindörökre feledésbe merüljön.

Saboureau, aki az idén az irodalmat tanítja nekünk, azt állítja, hogy az írás éppúgy segít lecsillapítani a pillanatnyi fájdalmakat, mint a nagy bánatokat, segít távolságtartással szemlélni őket.

Sőt, néha még újjászületni is.

Újjászületni...

Pont ez az, amire szükségem van.

Arra, hogy újra megtaláljam azt a lányt, aki voltam, és aki egyre inkább elillan előlem, aki elhalványulóban van, olyannyira, hogy a végén még teljesen eltűnik.

Igen, újjászületni, hogy ne hunyjak ki lassan.

Második fejezet

A ROHAM ELMÚLT, újra kapok levegőt.

Csak most meg anya áll ott az ajtó mögött.

– Automne, bejöhetek?

Nem.

– Épp öltözködöm – kamuzom.

– Ja... Rendben. Indulok dolgozni, apa és Avril már elment.

Választ vár, de nem kap.

– Minden rendben lesz, ugye? – próbálkozik tovább. – Kimozdulsz ma egy kicsit? És a reggelidet sem fogod elfelejteni?

Aggódik értem.

Nem, pánikol.

Nyár eleje óta szinte ki se tettem a lábamat otthonról, zombi-üzemmódban vegetálok. Mert nincs kedvem kimozdulni. És azért is, mert túlságosan félek attól, hogy összefutok egy ismerőssel, egy diákkal a gimiből vagy egy szomszédal, aki ugyanolyan zavarban lenne mint én, aki kötelezőnek érezné, hogy gyászos arcot vágjon, de közben nem bírná ki, hogy ne kíváncsiskodjon. Aki többé-kevésbé konkrét kérdéseket tenne fel, hogy mi történt június 23-án.

És ha belegondolok, hogy mindössze két hét van hátra a nyári szünetből...

Már látom előre, hogy a suliban is milyen kérdésekkel bombáznak majd, milyen tekintettel vizslatnak, hogy súgnak össze a hátam mögött. És nem hiszem, hogy képes leszek ezt elviselni anélkül, hogy ne üvölténém a képükbe, hogy nem, nem vagyok szomorú, csak dühös, örült düh emészt, amiről eddig még nem beszéltem senkinek.

Úgyhogy roppant egyszerű: két hetem van a tanévkezdésig arra, hogy megszabaduljak ettől a történettől, elfelejtsem, és szembenézek a dolgokkal, mielőtt még szétrobbannék.

Különben szeptember 2-án nem megyek suliba, pont.

És azután se.

Ami meg a reggelit illeti...

Lassan két hónapja alig eszem, látványosan fogyok.

Ez nem anorexia, magasról teszek a vonalaimra, de szinte semmi nem megy le a torkomon. A gyomrom állandóan össze van szűkülve.

– Persze, ne aggódj! – felelem anyának.

Hallom, ahogy szkeptikusan sóhajt egyet.

– Akkor szia!

Megvárom, hogy becsukódjon a ház ajtaja, aztán beállok a zuhany alá. Tíz percig engedem magamra a vizet, ennyi a minimum, hogy összeszedjem magam.

Egy csésze teával később már késznek érzem magam, hogy megírjam a történetünket.

Hogy megszabaduljak a dühömtől, hogy megpróbáljam eltemetni.

Kihúszom az íróasztalom mindkét fiókját. Papírok, mappák. A régi szótáram alatt megtalálom azt, amit keresek.

Egy sosem használt füzetet.

Vastag, kemény borítóját fekete-fehér márványminta díszíti, finom lapjain lila vonalakkal húzott sorok futnak.

Irtó elegáns.

Chloé ajándékozott meg velem, egy héttel azután, hogy megérkezett hozzánk.

Csak úgy, minden különösebb ok nélkül. Hogy örömet szerezzen.

Egy jó darabig az éjjeliszekrényemen hányódott, hozzá se nyúltam, bár megfordult a fejemben, nem kellene-e elkezdenem naplót írni.

Aztán elpakoltam.

És egészen máig elő se vettem.

Fogok egy fekete filcet, és nagy betűkkel ráírom az első oldal tetejére:

A TÖRTÉNETÜNK

Aztán megakadok.

Nem tudom, hol kezdjem.

A végén, hogy megszabaduljak a legrosszabbtól?

Vagy Chloé első estéjével nálunk?

Elbizonytalanodom, azon morfondírozom, tényleg olyan jó ötlet-e ez.

A gyomromban a gombóc megnő, de ezúttal én nyerek, szinte rögtön le is ereszt, mert már tudom, hol kezdjem.

Az elején, egész egyszerűen.

A TÖRTÉNETÜNK

Titkos beszélgetés

AZ EGÉSZ EGY BESZÉLGETÉSSSEL KEZDŐDÖTT, amit tavaly egy júniusi napon, hajnali egykor csíptem el.

Döglesztő forróság dúlt, képtelenség volt aludni.

Felkeltem, hogy kimenjek a konyhába egy pohár vízért, és a nap-pali előtt elhaladva a szüleim hangos beszélgetése ütötte meg a füle-met. Érezhetően idegesek voltak.

Mivel amúgy inkább nyugodt természetűek, nem tudtam ellen-állni a kísértésnek, és a falhoz lapulva hallgatózni kezdtem.

Anya: ... ez nevetséges, biztos vagyok benne, hogy van más lehető-ség is.

Apa: Persze hogy van. Csak épp számukra ez a legmegnyugtatóbb, nem tudod felfogni?

Anya: Nekünk meg a legrosszabb!

Apa: Ugyan ne túlozz már! Egy gimnazistáról van szó, aki egy hónap múlva betölti a tizennyolcat, tizenkettedikes lesz, önálló...

Anya: Elég! Egy embert befogadni az otthonunkba egy csomó plusz munkát és kööttséget jelent, meg hatalmas felelősséget. Ezt te is nagyon jól tudod. Ráadásul ez az érettségi éve. Arról nem is beszélve, hogy te folyton kiküldetésben vagy, tehát minden az én nyakamba szakad majd.

Akaratlanul is összeráncoltam a szemöldököm. Mégis miről beszélnek ezek? És kiről?

Anya: És a lányok? Rájuk nem gondoltál?

Apa: Dehogynem! Avril odáig lesz. Gondolj csak bele: két nővér egy csapásra! Automne pedig...

Anya: Mi van vele?

Apa: Jót tenne neki, nem?

Anya: Ezt meg hogy érted?

Apa: Nem is tudom, talán így egy kicsit rákényszerülne, hogy előbújjon a barlangjából. Denis azt mondta, hogy Chloé nagyon extrovertált. Egy évvel idősebb Automne-nál, lehet, hogy jó hatással lenne rá. Nem beszélve arról, hogy segíthetne neki felkészülni az előrehozott érettségire, ő már ismeri a dörgést.

Anya: Automne-nak nincs szüksége arra, hogy hatással legyenek rá! Egy sokat töprengő, kicsit ábrándos természetű lány, aki szeret egyedül lenni. Nem értem, mi ezzel a gond.

Kösz, anya!

Apa: Attól még megtehetjük ezt a szívességet Denis-éknek, nem? Számomra Denis több mint kolléga: barát, és egyébként is tartozom neki ennyivel.

Anya: Jaj, ugye nem fogsz már megint azzal a régi históriával előhozakodni? Annak semmi köze ehhez!

Apa: Hogy mi?! Régi história? Viccelsz? Alig nyolc hónapja történt! Emlékeztetlek, hogy a cégemtől tíz embert kirúgtak, és Denis közbenjárása nélkül én lettem volna a tizenegyedik!

Apát majdnem kirúgták? Na, ez új.

Anya: Nincsenek rokonaik a közelben? Nagyszülők? Egy nagynéni vagy nagybácsi?

Apa: Senki, biztosíthatlak.

Anya: Ha jól értem, te már döntöttél. Nélkülem és a lányok nélkül. Azért, hogy köszönetet mondjunk Denis-nek, egy teljes tanéven át úgy gondoskodunk Chloéről, mintha a saját gyerekünk lenne, így van? És amit én gondolok erről, amit mi gondolunk erről, az neked édes mindegy.

Apa: Dehogyan, Sophie...

Anya: Eleget hallottam. Megyek, lefekszem.

Nem vártam meg, hogy anya felálljon, visszasurrantam a szobámba, pohár víz ide vagy oda.

Amúgy én is épp eleget hallottam.

Anélkül, hogy kikérnék a véleményünket, a szüleim el fognak nálunk szállásolni egy bizonyos Chloét, hogy szívességet tegyenek apa egyik kollégájának, egy olyan csávónak, akivel egyszer-kétszer bizonyára találkoztam, de akire egyáltalán nem emlékszem.

A lánya abban az üres szobában fog lakni, amit eddig raktárnak használtunk, és ami egybenyílik az enyémmel, közös lesz a fürdőszobánk, közösek lesznek az étkezéseink, az estéink, a hétvégéink, a szüleink, a beszélgetéseink, a veszekedéseink, a meghittségünk, az életünk.

Kösz, ebből nem kérek!

Harmadik fejezet

LETESZEM A TOLLAM ÉS KINYÚJTÓZOM, a hátam bemerevedett.

Megnézem, mennyi az idő, és nem hiszek a szememnek: három óra kellett ahhoz, hogy megírjam ezt a néhány oldalt!

Talán azért, mert először piszkozatot csináltam. Azt akarom, hogy szép maradjon a füzet, ne legyen tele átfirkálásokkal.

És az is igaz, hogy egy csomót hezitáltam, az emlékezetemben turkáltam, hogy a lehető leghívebben rekonstruáljam a szüleim beszélgetését, s legfőképpen, hogy őszintén adjam vissza az akkori benyomásaimat.

Zajt hallok, biztosan Avril ért haza a röplabdaedzéséről, és mindjárt morogni fog, mert nem készítettem ebédet.

Nagy dérrrel-dúrral beront a szobámba, és a földre hajítja a sporttáskáját. Durva, mennyire nem hasonlítottunk.

Neki sportos az alakja, keményebb kötésű. Barna, eleven szeme van, kerek arcát rövid haj keretezi.

Apára ütött.

Én égimeszelő vagyok, és túl sovány, egy csontkollekció, ahogy a nagymamám mondja.

Hosszú karok, hosszú lábak, nagy száj, nagy orr és nagy szemüveg. Hosszú haj, ami mögé elbújhatok.

Én senkire sem ütöttem.

– Véletlenül se kopogj, érezd magad otthon! – vetem oda.

Csak vállat von, és szemét a nyitott füzetemre mereszti.

– Mit írsz, regényt?

– Aha. Arról, hogyan szabaduljunk meg a rém idegesítő, tizenhárom éves hűgunktól.

Kegyeskedik megereszteni egy mosolyt, ennek örülök.

Chloé után legalább két hétig szinte megállás nélkül sírt, éjjel-nappal. Amikor nem, akkor bevágta az orrom előtt az ajtót, vagy leüvöltött minden apróságért, annak ürügyén, hogy az én szemem száraz maradt.

– Nem is szeretted Chloét, csak úgy tettél, igaz? – ismételte folyton, amikor méltóztatott hozzám szólni.

Meg se tudtam mukkanni, anya válaszolt helyettem nyugodtan és szomorúan:

– A fájdalmunkat nem mind ugyanúgy fejezzük ki. Automne nem mutatja ki a bánatát, megtartja magának.

De miközben ezt mondta, rövid, tanácstalan pillantást vetett rám.

– Aha, persze, megtartja. Tojik az egészszre – vágott vissza a tesóm.

Nem tojtam. Sokkos állapotban voltam.

Többszörösen is.

Kővé voltam dermedve.

Bármit megadtam volna, hogy én is sírni tudjak Chloé halálán, de képtelen voltam rá.

Hagytam, hadd mondják a magukét, és visszamenekültem a szobámba. Elnyúltam a padlón, és letaglózva bámultam a plafont órákig.

Avril kezd jobban lenni, talán apának köszönhetően, aki állandóan azt szajkózza: „Mostantól előre kell nézni, lányok, rendben?”

A tesóm megfogadja a tanácsát, és nekem is így kéne tennem, csakhogy nem bírok. Én állandóan a visszapillantó tükörbe révedek.

– Mit eszünk? – kérdezi Avril.

– Chipset és surimit, szolgálj ki magad.

– Hú, biztos oltári sok idődbe telt összedobni ezt a lakomát!

Eleresztem a fülem mellett a megjegyzést, a húgom pedig kicaplat a konyhába.

Hallom, ahogy kinyitja a hűtő ajtaját.

– Ja, amúgy ma kerestek! – kiabálja.

– Mi?

– Jeanne. Tudod, a tánctanárod. Szeretné, ha felvennéd vele a kapcsolatot.

A szívem hevesebben kezd zakatolni, mint egy százas sprint után.

Honnan szerezte meg Jeanne a tesóm mobilszámát? Valószínűleg én adtam meg neki. Jobb lett volna, ha nem teszem.

– Egyszerűbb lenne, ha bekapcsolnád a telefonod – jegyzi meg gúnyosan Avril. – Akkor rögtön eljutnának hozzád a hívások. Erre való egy mobil, nem?

Nem.

Az enyém legalábbis már nem. Két hónapja halott, ki van kapcsolva, a vastag téli pulcsijaim alá van temetve, a komód legalsó fiókjába.

Nincs több hívás, nincs több SMS, értesítés, nincs több közösségi média.

Nincs többé semmi.

Negyedik fejezet

AZ UTÓBBI KÉT HÓNAPBAN Jeanne egy rakás üzenetet hagyott a rögzítőnkön, és gondolom ugyanannyit a hangpostámon.

Talán osztozni akart a bánatomban, vagy vigasztalni szeretett volna.

Aztán egy idő után nem hívott többet. Szerintem megértette, hogy lapozni akarok – vagy inkább ki akarok tépni egy bizonyos lapot az életemből.

Magam mögött hagyni azt, ami Chloéra emlékeztet.

Már a puszta gondolattól, hogy beszéljek Jeanne-nal, durván libabőrös leszek.

Igazán megérthetné, nem, hogy semmi kedvem visszatérni a Milongába?

Hirtelen úgy érzem, levegőre van szükségem.

Gyorsan bedobom a füzetem a hátizsákomba, így megkímélem a tesómat az ellenállhatatlan kísértéstől, hogy beleolvasson a művembe – én a helyében így tennék –, és elhúzok.

– Elmentem kutyát sétáltatni! – kiáltom, és bevágom magam mögött az ajtót.

Ez egy családi poénkodás, amit akkor dobunk be, ha valamelyikünk rövid időre kimegy járni egyet.

Nagy léptekkel keresztülvágok a kerten, majd jobbra fordulok, a belváros irányába. Az sem érdekel, hogy esetleg szembetalálkozom egy ismerőssel.

Tempósan lépkedek, már-már futok, pedig nincs semmi konkrét céloom.

Keresztülvágok a République körúton, elmegyek a Sainte Mathilde kapu alatt, és befordulok a sétálóutcára, ahová Chloéval soha be nem tettük a lábunkat.

Itt legalább nem kell tartanom fájdalmas emlékektől, nem fog hasogatni a szívem egy-egy kirakat láttán, ahol megálltunk, vagy egy terasztól, ahol ittunk volna valamit.

Tudom jól, hogy nem tölthetem így az életem, folyton menekülve a dolgok elől, de pillanatnyilag így kényelmesebb.

Nem forgatni a kést a sebben, azt remélni, hogy hamarosan beforr, és nem hagy heget maga után.

Mintha a tavalyi év soha nem is létezett volna.

Befordulok balra, a Cordeliers utcába, ami a Bellefeuille parkba torkollik. Anya mindig idehozott, amikor kicsi voltam, de már évek óta nem jártam itt.

Nem számítok rá, hogy pont itt futok össze Capucine-nel, az egyik lánnyal a gimiből, aki kedves mosollyal az ajkán egyenesen felém tart. Bizonyára errefelé lakik.

Lehetetlen kitérni előle.

Érzem, ahogy a tarkóm megfeszül, legszívesebben sarkon fordulnék és elrohannék, mint egy kutyaszorítóba került őz, de gépiesen megyek tovább.

Megáll, hogy puszt adjon, közben próbál nem nekiütközni a szemüvegemnek – sikertelenül.

– Jól vagy? – kérdezi.

Zavartan bólintok.

– És te?

– Köszí, én is. Épp most jöttem haza egy nyári táborból, ötévesekre vigyáztam, pff, inkább nem is részletezem – sóhajt. – És te? Voltál valahol?

– Nem, ööö... lemondtuk, itthon maradtam – hebegem, közben próbálom magabiztosabbá tenni a hangom.

– Na, én megyek, időpontom van a fogorvosnál – közli Capucine, fájdalmas fintorral támasztva alá a bejelentést.

Én is hasonló fejet vágok, majd búcsút intek neki, amiben az égvilágon semmi természetes nincs.

Nézem, ahogy távolodik.

El se hiszem. Nem említette azt, „ami Chloéval történt”.

Pedig a hír Facebookon, Instagramon és Twitteren is körbement, mindenkinek hallania kellett róla.

És a suliban mindenki tudta, mennyire közel állunk egymáshoz. Leggyakrabban együtt érkeztünk és távoztunk, egy asztalnál ebédeltünk a menzán, mindig megálltunk beszélgetni, ha összefutottunk a folyosón.

Szinte csalódást okoz Capucine közömbössége. Furcsa: el kellene döntenem, mit is akarok.

Valószínűleg szimplán csak nem akart fájdalmat okozni.

Lehet, hogy ő is ugyanolyan kényelmetlenül érezte magát, mint én.

Folytatom az utat a park bejáratáig, benyomom a sötétkék kerítéskaput, és végigmegyek a sétányon, egészen a tágas pázsitnégyzetig, amire egy hársfacsoport vet árnyékot.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Letérdelek a puha, zöld szőnyegre, annyi baj legyen, ha összefogja a farmeromat.

Aztán törökülésbe helyezkedem, és előveszem a füzetemet, meg egy fekete filcet. Alig várom, hogy elkezdjem *A történetünk* második fejezetét.

A táskám mélyén észreveszek egy almát és egy becsomagolt sütit, jó ideje ott hányódnak már.

Elhatározom, hogy csak akkor fogok hozzá az íráshoz, amikor az utolsó falatig eltüntetem őket.

Jókora kihívás.